Kvinderaadet paa Verdensudstillingen.

I Amerikas Pavillon i Nationernes Gade paa Udstillingspladsen (lige overfor Danmarks Hus) er et stort, lyst Værelse indrettet til Mødested for de amerikanske Kvinder, og her har Mrs. May Wright Sewall ordnet en Væg for det internationale Kvinderaad, hvis Navn staar midt paa Væggen med sit Stiftelsesaar 1888. Ved Siderne findes Navnene paa de forskellige nationale Kvinderaad og det hele omgives af de forskellige Landes Flag.

Der er dannet et Udvalg for Udstillingstiden, bestaaende af Mrs. May Wright Sewall som Præsident, Fru Ada Frederiksen for Danmark, Fru Aars for Norge og Dr. jur. Käthe Schirmacher for Tyskland, og en af disse Damer, — i Sommerens Løb kommer rimeligvis flere til — vil hver Dag være at træffe i Kvindernes Sal mellem 11 og 12½ for at give Oplysninger om Kvinderaadet.

Desuden vil Mrs. Sewall „være hjemme" her hver Tirsdag fra Kl. 4 til 6, og enhver, der ønsker at hilse paa hende, er velkommen. Salen er afspærret med en Snor, men denne sænkes for enhver. der siger, at han eller hun ønsker at hilse paa Mrs. Sewall eller at tage Del i det internationale Kvinderaads Møde.

Ægteskabets Fremtid.

Af

Mme. Schmahl i Etische Kultur.

(Fortsat.)

Lad os prøve den fri Kærlighed med Henblik paa dens Følger for Kvindens Værdighed og Frihed!

Vi miskender aldeles ikke den poetiske Skønhed, som den ideale fri Kærlighed kan have i et ligeledes idealt Samfund. Ethvert Ægteskab vilde der være en af fuldkomne Væsener gennemlevet Idyl, thi der fordres intet mindre end fysisk og moralsk Fuldkommenhed, hvis det, som Max Nordau lover sig af den fri Kærlighed skal fuldbyrdes. „Ethvert Barn", siger han, „bliver der født med en Glorie af Forældrenes Kærlighed og modtager i Vuggegave al den Kraft og Levedygtighed, som et Par, der forener sig frit, lader gaa i Arv til dets Afkom."

Endskønt den fri Kærlighed ikke billiges af Loven, saa forefindes den dog, efter hvad vi alle ved. i det bestaaende Samfund i tilstrækkeligt Omfang til at man med stor Sandsynlighed kan afgøre, hvilken Indflydelse den vilde kunne faa i det ny. Under alle Former for den fri Kærlighed er Kvinden afhængig af Manden — for saa vidt hun ikke selv har Formue — og tvungen til at indrette sig saaledes, at hun er sit Barns Fader til Behag, dersom hun ikke vil udsætte sig for at blive forladt af ham.

Arbejderklassen, der har sine egne Moralbegreber, har ikke oppebiet den formelle Tilladelse for at sætte den fri Kærlighed i Praksis. De første Følger deraf er de frugtsommelige Kvinders Klagen. Ofte maa de døje al Slags Nød, ty til offentlig eller privat Hjælp og paa deres Smertensleje er de henviste til lutter fremmede. Fødselsstiftelsen bliver disse stakkels hjemløse Mødres Tilflugt. Den er Oasen i den Ørken af mandlig Egoisme, hvor Kvinden bliver ofret. Men den stakkede Stunds venlige Ro kan Patienten ikke fuldt nyde, thi — der er et Barn. Jo mere disse Kvinder er *Mødre,* jo mere maa de lide, enten de nu af Frygt for „at vænne Barnet til sig" vægrer sig ved at give det Bryst, eller de har det grusomme Mod at forlade Stiftelsen *med* den lille.

Man maa se disse heltemodige forladte med Barselskvindens Bleghed, med Rekonvalescentens glødende og dog lidende Blik, forlade Hospitalet i det fattige Tøj, der nu hænger om dem, for at gaa, ikke Uvisheden men den sikre Elendighed i Møde, belastede som de er med den Byrde, der i sin tilsyneladende Lidenhed er saa usigelig tung — man maa se dette, og man vil forstaa den fri Kærligheds Barbari.

Den, der har set, hvordan en Moder, endnu vaklende efter den udstaaede Smerte, gaar den næste Dag i Møde med sit Barn uden Tilflugt og uden Brød, den føler sig kaldet til at udtale Anklage og Dom over et Samfund, hvor saadanne Forbrydelser upaatalt kan gaa for sig.

Og hvad kan de svare, der under Paaskud af Frihed vove at forsvare saadanne Forbrydelser?

Deres Ansvar er visselig stort, thi hvis de ikke er samvittighedsløse eller forblindede, maa de jo vide, at Lovens Opgave er at forbedre Menneskene og hos dem alle at vække Følelsen af Solidaritet og den hellige Pligt at beskytte den svage. At prædike Frihed til hemmelige Kærlighedsforbindelser, er enstydende med at begunstige den stærke; man giver ham en Forret og erklærer det for tilladeligt, at Kvinden bliver forladt i den Tid af hendes Liv, hvor hun, i Følge Naturens Lov, er afhængig, og hvad der er end værre, Barnet opofres og med det Slægten.

(Fortsættes).

Trykfejl.

I Artiklen „Fra Landmandsforsamlingen i Odense" (Nr. 28) er Fru Berg-Nielsens Navn faldet ud fra sit rette Sted i Diskussionen, saa athendes Ord fra: „Jeg undervurderer ikke vore Husmødres praktiske Dygtighed" etc. indtil „Borgmester Simony" er bleven tillagt Hr. Tuxen.

Kvinden og Samfundet.

Opmærksomheden henledes paa, at „Kv. og Samf." giver Abonnentsamlere den sædvanlige Boghandleravance: 40 % saaledes, at man for hver til Kontoret, Nørregade 33, St., **indsendt Kvittering fra Postvæsenet** paa en Abonnent (dog mindst 5 ad Gangen) vil faa 20 Øre — 1 Kr. for 5 ny Abonnenter — tilbagesendt.

Annonceprisen er: Forsiden 20 Øre, 3die og 4de Side 15 og 12 Øre pr. Petitlinie ÷ 10% for mindst 3 Gange Indrykkelse. Løbende Annoncer Aaret rundt 15 % Rabat.

Dansk Kvindesamf. Fæstekontor,
Nørregade 33, St., Telefon 17679.
søger dygtige Kokke-, Stue- og Barnepiger og Mejeripiger til høj Løn.

Holdere af Bladet kan avertere gratis til et Beløb af 2 Kr. aarlig forsaavidt Avertissementet gælder Undervisning eller Plads søges eller tilbydes; samtidig med Avertissementet maa indleveres Postkvittering for sidste Kvartal.

Dersom det er til et Plejebarn, der søges Plads, kan Ikke-Holdere avertere for nedsat Betaling.

Artikler, som ønskes optaget i det førstudkommende Nummer af Bladet, maa være Redaktionen i Hænde senest den forudgaaende Torsdag Middag.

Kvinden og Samfundet.

Bestilles i Provinserne paa nærmeste Posthus og hos Landpostbudene, i Kjøbenhavn paa nærmeste Posthus og paa Bladets Kontor.

Abonnement 50 Øre + Postpenge, i Kjøbenhavn 9, i Provinserne 11 Øre Kvartalet.

Tjenestepigernes Blad
(redigeres af Frk. *Annette Jensen*) udgaar den 1ste i hver Maaned. Bestilles paa nærmeste Postkontor, paa Landet hos Landpostbudene. Kun 25 Øre Kvartalet.

Kursus
i Kunstbroderi, Kjolesyning med Tilskæring samt alm. Haandarbejde fra 2. August til September paa Grundtvigs Højskole, Lyngby.
Betaling: 25 Kr. for Kost, 3 for Logi, 10 for Undervisning i hvert af Hovedfagene og 5 for almindeligt Haandarbejde.
Inga Jensen. Marie Steffensen.
Jutta Bojsen Møller.

Damernes Linnedmagasin,
Kronprinsensgade 10
(5te Sted fra Købmagergade).
Lager af færdigsyet **Damelinned. Udstyr** leveres paa Bestilling i smagfulde Arrangements. **Alt Iste Kl.** Arbejde.
2den Sal. iake Butik. Lagerpriser.

Dansk Kvindesamfunds Fagskole for Syersker
modtager **Elever** gratis
samt Bestillinger paa Kjolesyning.
Cort Adelersgade 2, 1. S.

Under Læge Frøken Nielsens Fraværelse fra 11. Juli i 3 à 4 Uger besørges hendes Praksis af praktiserende Læge Etatsraadinde Alvilda Hoff, der træffes Sølvtorvet 84, 3. Sal, Kl. 1—2.

Babyudstyr.
Drenge- og Pigedragter, samt **Damelinned,** Trikotage og Dukker, alt i stort Udvalg.
Reel og prompte Expedition garanteres.
Alexandra Cohn,
Gl. Kongevej 80 (ligefor Værnedamsvej).

Træthed ophører, **Ro** og **Styrke** faar hele Nervesystemet ved Brugen af Massage-Urtesmørelse, 125 Øre.
Carl Broe, Aabenraa 35, 1. K.

Rosenvængets praktiske Kursus
fortsættes til September. Sundheds- og Husholdningslære, Linned- og Skræddersyning, Børnehavegerning, Regning og Dansk.
Indmeldelser modt. dagl. af *Frk. Elisabeth Gad* efter 20. August, Rosenvængets Allé 18.

Fagskolen for Linnedsyning,
Nørregade 33, St.,
uddanner Elever i Linnedsyning til Erhverv. Tr. Kl. 10—3.

Kursus for Husmødre
afholdes paa **Sorø Husholdningsskole** fra 7. til 21. Oktbr. 1900.
Der gives teoretisk og praktisk Undervisning i Madlavning samt daglige Foredrag om Sundhedspleje, Ernæringslære m. m.
Udførligt Program sendes paa Forlangende.
NB. Det sædvanlige Kursus for unge Piger begynder 4. Novbr.
Eline Eriksen. Magdalene Lauridsen.

Sorø Højskole
(Bojsensminde).
Karleskole fra 5te November. Oplysninger faas og Indmeldelser sendes under Adresse: Sorø Højskole.
K. Bjerre. A. D. Dalsgaard,
Forstander.

Redigeret af Fru M. Anholm.
Trykt hos J. S. Nielsen, Nyvej 19, Kjøbenhavn V

„Du har gjort dette eller hint", siger Læreren, „og det skal du straffes for!"

Og det straffede Barn vil kun saa meget mere hade sin Fjende, som han føler en despotisk Magt over sig, hvis Gyldighed han ikke kan anerkende.

Eller:

„Tilgiv ham, det forlanger Gud, og vær bedre end han", siger Læreren.

Der siges til ham: Vær bedre end han"; men han vil jo kun være den stærkeste; dette „bedre" hverken forstaar han eller kan forstaa.

Eller:

„I har begge to Uret; bed hinanden om Forladelse og giv hinanden et Kys, mine Børn."

Dette er nu det værste af alt, baade fordi dette Kys ikke bliver oprigtigt, og fordi den onde Følelse, som et Øjeblik var dysset i Søvn, staar Fare for at blive vækket til Live igen.

Lad dem klare det selv; Du er dog hverken deres Fader eller Moder, som af Medynk med deres Søn altid har Ret til at trække den i Haaret, som banker ham; lad dem selv om det, saa skal Du se, hvor alt gaar i Orden af sig selv paa en ligefrem og naturlig Maade.

IV.

Men maaske tror den Læser, der ikke har prøvet denne Uorden, eller rettere frie Orden, at hvis han holder sig tilbage, vil denne Uorden faa virkelig beklagelige Følger, som Dødsfald, Benbrud eller lignende. I Skolen paa Tjasnaïa Poliana var der sidste Foraar kun i to Tilfælde synlige Mærker efter Sammenstødene; en Dreng blev skubbet ned ad Trappen og slog sit ene Ben til Blods; Saaret lægtes i Løbet af et Par Uger; en anden blev brændt paa Kinden med smeltet Gummi og gik i fjorten Dage med mørke Skorper i Ansigtet. Det hænder ikke mere end en Gang om Ugen, at en af Eleverne græder, og det er ikke af Smerte, men af Skam eller Ærgrelse. Med Undtagelse af ovennævnte to Tilfælde har vi hele Sommeren igennem hverken set Buler eller blodunderløbne Pletter eller „blaa Øjne", og det mellem 30 til 40 Børn, der er fuldstændigt overladte til sig selv.

Jeg er overbevist om, at Skolen ikke skal blande sig i Opdragelsen, men overlade den helt til Familien; at Skolen skal hverken straffe eller belønne, det har den slet ingen Ret til; at dens bedste Statskunst bestaar i at give Eleverne fuldstændig Frihed til at lære noget og komme ud af det med hverandre, som de selv vil. Dette er min Overbevisning; men ikke desto mindre har de sædvanlige Opdragelsesanstalters gamle Skikke saa megen Magt over os, at selv i Skolen paa Tjasnaïa Poliana følger vi ofte disse Regler. I sidste November Maaned blev der i to Tilfælde straffet.

I Tegnetimen lagde Læreren, der nylig var kommen, Mærke til en Dreng, som uden at arbejde raabte og skreg og slog rasende løs paa sine Kammerater til højre og venstre. Da det var umuligt at berolige ham med Ord, lod Læreren ham forlade sin Plads og tog Tavlen fra ham. Det var hans Straf. Barnet græd uafladeligt hele Timen igennem.

Det var den samme Dreng, som jeg i Begyndelsen havde nægtet at optage i Skolen paa Tjasnaïa Poliana, da jeg ansaa ham for en uhelbredelig Idiot. De fremherskende Træk hos ham var Dumhed og Godmodighed. Kammeraterne tog ham aldrig med i deres Lege; de lo ad ham og gjorde Nar ad ham.

(Fortsættes).